

teeb tuimaks, tema põõras filmi teisese poole ja läks wilistates kerjajast mööda. Temal oli, nagu wõiks tema wilistamisega südame-tunnistuse healt lämmatada, mis oeg-aest tema sees töusle. — Temal oli fa, kui piats tema rahva ees näitama, et temas õigus on, ja tema ütles fa, et tema wennale ühtigi anda ei tahta, kes seda ometigi ära joooks; jääks wend kord haigeks ja wõimatumaks, siis tahta tema teda oma fulu peal hõspidalisse saata. — „Aga Weidner,” oli keegi kord küsinud, — „kas Teie ei taha siis latsuda, wenda parema tee peale talutada? Teie wõiffsite teda oma peresse sulaseks wõtta.” — Aga Emil Weidneri süda oli tarretanud ja tema pea oli kõva, seda oliwad mõlemad wennad isa käest pärandusets saanud. —

Nastad läksiwad mööda ja rahwas harjus sellega, et hulgus ja põllu-kodanik ütsteisest sõna-sausumata mööda läksiwad. Ja Ernst langes sügawamale ja sügawamale. Tööd teha tema ei tahtnud, oli seda illa põlganud. Kerjamine oli enam tema meeles järel. Mida tema omale tollu kerjas, seda jõi tema ära, ja sagedast juhtus, et tema nõrkend jalgel oma wenna majast mööda kõmistas. Ja osavõtmata waatas jõukas wend oma rohkem ja rohkem alaneva wenna peale.

Emil Weidneri ainus laps, kes wana-isa järel

„Karl” nimelks saanud oli, kasvavas suuremaks. See oli ilts sena pojlike, priss ja hilgawa filmadega. Pea näitas, nagu ei wõinud veike pojlike foguni mitte siis Weidner olla, sest temal oli pehme, hea süda, tasane ja järelandav meel, ja pisarad tulisad tema filmi, kui midagi furwa kuulis.

„Sel pojasil on naeße süda,” ütles Emil Weidner wahest paha meelega, aga siiski oli ainult see pojlike, kes tema meeles mõnel tunnil pehmemaks teha wõib. Ka oli veike Karl ainus, kes isa südames oma lapseliku küsimistega wahest kahjetsemist ja selle peale mõtlemist äratas, et tema majas Jumal otse kui sauna oli elama saadetud. Aga Emil soigutas ärsawa südame-tunnistuse healt issa jälle ja tinnitas oma enese ees: põllu-kodanikul olla mund tegemist, kui igatahes sirigu ja Jumala-sõna järel pärida, — see olla nende asi, kellel rohkem aega on. Tema ei mõtelnud selle peale, et see taewa ja maa Jesandale, wägewama Jummalale, kahju ei tee, kui üks maailma loom tema järel ei päri, et aga üks Emil Weidner kõiki hirmu läbi latsuda wõib, kui Jumal oma armulist silma temast põõrab.

Emil Weidner tegi nagu mitmed teised ka: tema ei mõtelnud kõige selle peale.

Veike Karl käsis röömsa südamega ja läksiva